

Bijlage bij het gespreksonderwerp van oktober 2016

– in de notities wordt ernaar verwezen.

Iemand vertelde mij een getuigenis door een vluchteling, een aleviet (een ondogmatische moslim) die meetrok in de voetsporen van Sint Franciscus op een tocht naar Assisi. Het verhaal van wat die voettocht hem gedaan heeft.... Een mooie illustratie van hoe diepere zingeving mensen bij elkaar brengt en hoe wij – ook op geloofsvlak - wederzijds van elkaar hebben te ontvangen....

Veertien dagen op stap gaan in het onbekende. Wie is Franciscus eigenlijk? Wat was zijn visie? Hoe leefde hij? En nog zoveel meer vragen.

En meegaan met een groep! Hoe zal het zijn? Hoe zal de groep reageren? Hoe ga ik mij voelen?

Wel, jullie hebben mij, in de voorbije 14 dagen, enorm veel gegeven. Ik heb geprobeerd om zoveel mogelijk van jullie te ontvangen, mee te doen en dit in alle openheid en waarachtigheid. Observeren, horen, zien, proberen te verwerken en te verinnerlijken.

Zo veel emoties en genegenheid, zo veel vertrouwen en zorg en vooral zo veel zelfonthullingen.

Ik heb het met veel respect van jullie kunnen ontvangen. Op mijn beurt wil ik iets teruggeven aan de groep.

Als mens raakt het je en het heeft mij geraakt, zelfs tot in mijn diepste ziel. Je wordt zelf emotioneel. Je voelt je verbonden. En zo heb ik mij gevoeld, verbonden en opgenomen in de groep, in de gemeenschap. Uiteindelijk zijn we allemaal mensen (zusters en broeders). Om met de alevitische terminologie te spreken: we zijn allemaal een CAN (uitgesproken djan en dat betekent Ziel).

Voor mij was het niet vanzelfsprekend om alle regels te weten en eraan te voldoen. Daarom wil ik mij verontschuldigen als ik onwetend en zeker onbedoeld iemand gekwetst heb of als ik te veel het woord heb genomen of de stilte heb verbroken. Of misschien heb ik te veel gezwegen. Want bij elk deelmoment had ik wel iets kunnen zeggen, maar ik heb soms gekozen om te zwijgen en dit van uit het standpunt respect te hebben voor het verloop van de bezinning en voor de groep.

Wat neem ik mee voor mijn verder leven uit deze levenstocht?

Fysiek was het een boeiende tocht met fantastische natuur en ongelooflijk mooie plaatsen die we bezocht hebben.

Een bijzondere ervaring was het: een stap verder op mijn reistocht naar de volwaardig- volwassen wording.

En uiteraard broeder Franciscus.

Franciscus de Mysticus die verbonden is met het universum, de natuur en de mens. Zijn liefde voor alle levende wezens en dingen die allen deel uitmaken van die verbondenheid is bijzonder.

Voor mij is de diepere liefde voor het Zijn - het Goddelijke of zoals wij, alevieten, het zeggen - en de mystieke liefde de enig te bewandelen weg. Het is het universele

soefisme. De Mens die Mens blijft en onlosmakelijk is verbonden met zijn schepper (het Zijn). Heb lief, wees barmhartig en rechtvaardig, denkend aan de allerzwaksten, de melaatsen, de armen, de dieren, de bomen, de revieren (allen broeders en zusters) en uiteraard broeder zoon en zuster maan. Begin met jezelf te leren kennen. Wees alert voor de wolf in je (broeder wolf zegt Franciscus)! Probeer de wolf in jezelf te herkennen en te temmen, is een levenswijsheid die ik zeker zal meenemen.

Met Franciscus' visie over lijden als deugd, kan ik mij helaas niet verzoenen. Tegelijk wil ik mijn respect betonen voor zijn manier van leven.

Van de groep heb ik veel vriendschap mogen ervaren en ontvangen. Die mooie en waardevolle gesprekken tijdens de wandelingen en rond de tafel. Gedurende 14 dagen leven en genieten van een vreedevolle gemeenschap. Het streven naar het goede, de onderlinge verbondenheid en de zorg voor elkaar. De betekenisvolle en mooie liedjes die gezongen werden. De kans krijgen om ook te geven bijvoorbeeld bij het sleuren van de koffers, bij het in en uit laden ervan, bij het samen voorbereiden van de picknick en vooral het kunnen en mogen delen van een maaltijd en uiteraard de wijn.

En dan was er onze eerwaarde N., bezieler en organisator van het hele gebeuren. Een ongelofelijke mens met enorm veel goede kwaliteiten. Alles verliep zoals gepland. Hij was het die elke tocht begeleid en voorzien heeft van commentaar. Hij was een ware gids, een echte Pir (geloofsleider bij de alevieten). Hij heeft ons voorzien van spijs en drank. En - niet te vergeten - elke bezinning heeft hij begeleidt heef met zijn gitaar en woorden. Ik dank u allen van harte hiervoor.